

GUUS.

Dit is het leerzame verhaal over Guus en zijn carrière als vakhond, manager en leider.

Guus, toen nog Guusje, groeide op bij mijn grote zus. Als puppy was hij een heuse vakhond: hij wist precies wat er van hem verwacht werd en handelde spontaan zoals menig rashond pas na vele hondencursussen kan. Hij vulde, precies zoals dat hoort, het hart van mijn eenzame zus en deed volgzzaam de hondendingetjes die grote mensen leuk vinden. Trouw tot op het bot en gehoorzaam als het moest. Guus was perfect!

Toen Guus wat ouder werd viel het hem op dat mijn grote zus soms enige tijd niet aanwezig was. Dan was Guus alleen in die grote flat op driehoog, en was er niemand die de langslopende geluiden, de langsvliegende bewegingen, de klinkende bellen of welke activering van zijn zintuigen dan ook, oppakte. Was mijn zus er, dan reageerde die steevast Pavlov-wetenschappelijk op bijvoorbeeld zo'n klinkende bel. Maar als ze er niet was... Op een grootse dag besloot Guus zijn verantwoordelijkheid te nemen en zijn taak als vakhond tot het volgende niveau van professionele hond te brengen: Guus ging managen! En hoe! Ook al was de werklust laag, op de gezette signalen wist Guus steeds beter zijn managementrol tot effectieve resultaten te brengen. Zo zorgde hij er persoonlijk voor dat langslopende geluiden dankzij zijn energieke run-naar-de-voordeur en luide instructies snel weer tot weglopende, en uiteindelijk verdwenen, geluiden reduceerden. Zo doet een manager dat! Dankzij zijn ontwikkelde vermogen om vanaf slapend-op-een-matje-op-de-grond in slechts anderhalve seconde luid-keffend-op-de-bank-voor-het-raam te komen merkte hij dat langsvliegende bewegingen zich daarop effectief afwendden en uiteindelijk, als hij maar aandrang met zijn commando's, geheel verdwenen. Ja, reeds op zeer jeugdige leeftijd was Guus niet alleen een volmaakte vakhond, maar ook een managerhond die werkelijk alles onder (zijn) controle had.

Toen Guus 'zijn flat' wat al te eigenzinnig ging managen besloot mijn wijze grote zus dat het voor Guus toch beter zou zijn als hij wat minder alleen zou zijn, en zij had haar verplichtingen naar haar mensenmanager, dus... kwam Guus bij ons in huis. Voor Guus was dat een enorme carrièresprong: van een flat naar een groot huis-met-tuinen waar niet slechts één mens te managen was, maar wel tig! Dat was even wennen voor Guus, want hij kreeg maar niet het overzicht over wat er bij ons allemaal, voortdurend, tegelijkertijd en onvoorspelbaar speelde. Zijn typisch voorspelbare managementoplossing was: ik reageer vooral op wat ik zie en hoor, en de rest volgt vanzelf! Helaas voor Guus echter waren alle managementtaken binnen ons huishouden al vergeven, en liep het allemaal gesmeerd, ook de zaken die Guus zag of hoorde werden door anderen 'opgepakt', soms zelfs door de oude ervaren medehond Jack. En dan waren er ook nog eens vele katten die

elk ook prima in staat bleken de mensen voor hen aan het werk te houden. Een mooie kans voor Guus om zijn overbodigheid als manager dan maar om te zetten naar wederom een nieuwe rol: Guus de Grote Leider. Dagenlang verschanste Guus zich in de open kast om, vanuit een overzichtspositie, zijn nieuwe carrière als Leider-met-een-grote-L voor te bereiden...

Vanaf dag-1 dat Guus als Grote Leider aan de slag wilde, kreeg hij last van stress. Er was ook zoooo veel te doen, en hij was maar een klein hondje met weinig wakkertijd. Oh, hij hield zichzelf zelfs wakker om het overzicht te houden en op elke beweging de juiste instructies naar de juiste wezens te ‘communiceren’. En natuurlijk, als die verantwoordelijke wezens niet snel of goed reageerden, dan was Guus niet te beroerd om de afhandeling dan maar persoonlijk ter poot te nemen. Maar dat alles-bij-elkaar was voor Guus meer dan een dagtaak, meer dan een hondenbaan. Guus werd ongelukkig... En zijn omgeving stoorde zich steeds vaker aan zijn allerbeste invulling van zijn functie als Grote Leider, en daarvan werd Guus nog ongelukkiger...

Op een dag besloot Guus er eens met Jack over te praten. Die was immers al langer hier en bleek goed te managen, dus: wie weet. In een goed hond-tot-hond gesprek legde Jack uit dat er toen Jack bij ons kwam er weinig animo bestond voor zijn pogingen zich met het management van het gezin te bemoeien. Toen had Jack besloten dat hij het geheel wilde helpen om samen succesvol te zijn, en hij ontwikkelde een visie op het gezin, en een missie voor alle wezens. Ook al was het moeilijk om die Visie en die Missie te communiceren, toch was het Jack blijkbaar gelukt: hing eerst het hele zootje als los zand aan elkaar, nadat Jack zijn missie bij elkaar had geblaft liep mens noch kat in zeven sloten tegelijk en leek iedereen toch naar hetzelfde doel te bewegen. Nou, Guus wilde die missie wel weten natuurlijk. Jack zei: “Ruimte voor Iedereen”. Mooi he! Jack zei: “En ik faciliteer dat! Bij echt belangrijke dingen, zoals wanneer er een luchtballon overkomt, ja dan stap ik hoogst persoonlijk naar voren en verkondig ik de richting en de missie van deze organisatie: vrije luchten voor alle vogels! Maar verder faciliteer ik vooral: ik bezorg de seniors een mogelijkheid om regelmatig afstand te nemen en eens goed na te denken. Dan ga ik zelf mee en dat heb ik ‘uitlaten’ genoemd. Soms ook leidt ik zelfs af: dan laat ik ze even ontspannen en samen met mij aan een touw trekken of zo. Ik blijf zo heel erg dicht bij mezelf en speel toch de belangrijkste rol die maar mogelijk is: leiderschap.

Guus heeft er eens goed over nagedacht. Bij hem lag juist dat managen dicht bij hemzelf. Toen heeft hij al zijn kunnen bij elkaar geraapt en is op zoek gegaan naar de ideale plek voor hem, waar hij zijn managementtalent optimaal kon laten werken. En dat is gelukt. Voor Jack veranderde er ook wat toen Guus naar zijn andere baan vertrok: zijn rol als leider werd weer een stukje makkelijker nu die energieke Guus er niet steeds doorheen liep te managen. En iedereen hier werkt nog steeds enthousiast samen aan Jack’s missie; onze missie! Eind goed, al goed.